

Arrest

**nr. 120 829 van 18 maart 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat mevrouw X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar kinderen X, X en X, en X als wettelijke vertegenwoordiger van zijn kinderen, waarbij allen verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 juni 2013 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn. De eerste verzoekende partij verklaart geboren te zijn op 3 maart 1981. Zij treedt op in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar kinderen, van wie zij verklaart dat ze geboren zijn op respectievelijk 8 augustus 1998, 10 oktober 2000 en 12 april 2008. De kinderen worden eveneens vertegenwoordigd door hun vader, de tweede verzoekende partij, die verklaart te zijn geboren op 15 mei 1974.

Op 27 juli 2012 wordt aan de tweede verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus toegekend en verkrijgt zij een tijdelijk verblijfsrecht.

Op 5 maart 2013 vraagt de eerste verzoekende partij een visum gezinshereniging aan voor zichzelf en haar drie kinderen.

Op 14 juni 2013, met kennisgeving op 21 juni 2013, beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van afgifte van een visum. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10bis, §2 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

ter staving van zijn bestaansmiddelen legt de heer H. (...) de volgende documenten voor:

- bewijs van gevolgd inburgeringstraject - echter dit is geen bewijs van inkomen

- attest betreffende gevolgde cursus maatschappelijke oriëntatie - echter is ook dit geen bewijs van inkomen

- attest inschrijving als werkzoekende bij de VDAB daterende van 10/06/2013 - ook dit is geen bewijs van inkomen en dateert bovendien van na de beslissing tot uitstel dd 22/05/2013

- bankuittreksels met vermelding van een OCMW-uitkering

Uit deze documenten kan bijgevolg afgeleid worden dat de heer H. (...) een uitkering ontvangt van het OCMW. Betrokkene is dus reeds zelf ten laste van de Staat en kan bijgevolg niet voorkomen dat zijn familieleden, in case echtgenote en 3 kinderen, ten laste zouden vallen van de openbare overheden zoals art 10§5 van hogervernoemde wet stipuleert.

Daarnaast legt de te vervoegen vreemdeling geen bewijs voor dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek. In de beslissing tot uitstel van 22/05/2013 werd gevraagd om het akkoord van de verhuurder over te maken waarin deze geen bezwaar stelt voor de huisvesting van 5 personen (de heer H. (...), echtgenote + 3 kinderen) op dit adres. Immers vermeldt het huurcontract dat de woonst slechts geschikt is voor 1 persoon waardoor bij de komst van de familieleden niet zal kunnen voldaan worden aan de voorwaarden gesteld door dit contract. Echter maakt de heer H. (...) opnieuw een kopie over van zijn geregistreerd huurcontract voor 1 persoon zonder dit gevraagd akkoord van de verhuurder.

Gelet op bovenstaande is niet voldaan aan de voorwaarden gesteld door de wet.

Overwegende dat de overige gevraagde documenten aan de Belgische diplomatieke post nog niet werden ontvangen (met name tegenstrijdigheden Tazkira en paspoort van mevrouw en toestemming huwelijk minderjarige)

Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd. Voor de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie, getekend: A.H. (...), Attaché.

Betrokkene roept bij de indiening van de visumaanvraag de schending van art 3 van het EVRM niet in

- betreffende haar specifieke situatie - zodat de Dienst Vreemdelingenzaken niet verweten kan worden de visumaanvraag niet vanuit deze positie te hebben behandeld (arrest RVV 22.575 dd 30/01/2009). Immers toont geen enkel element aan dat er sprake is van uitzonderlijke humanitaire omstandigheden die persoonlijk van toepassing zijn op de betrokkene zelf; een algemene situatie in het land van herkomst of land van residentie kan op zich niet als voldoende bewijs weerhouden worden.

Raadpleging Vision Niet van toepassing

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 10bis, §2 van de wet van 15/12/1980 - echtgeno(o)t(e)/partner, gelijkwaardig aan huwelijk/kind

Beperkingen:

• Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al.1, 4° of 5° of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over

stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

- Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al.1, 4° of 5° of 6°, of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling legt geen bewijs voor dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek.
- Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.
- Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partijen voeren in hun eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 10, 10bis 12bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Zij voeren aan dat, aangezien is voldaan aan de voorwaarden van artikel 10, §2, vijfde lid van de vreemdelingenwet, nu de te vervoegen echtgenoot op 26 juli 2012 de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg, de aanvraag voor een visum gezinshereniging werd ingediend tijdens het eerste jaar volgend op deze toekenning en verzoekende partijen zijn getrouwd voor de echtgenoot naar België kwam, zij niet verplicht zijn aan te tonen dat de te vervoegen echtgenoot beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen en over voldoende huisvesting.

2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel in haar nota:

"Verzoekende partij stelt als zou haar man over een verblijfsrecht van één jaar beschikken. Artikel 10bis, §2 is van toepassing, maar er zou geen rekening zijn gehouden met artikel 10bis, §2, alinea 5. Uit de bewoordingen van dit artikel zou blijken dat het de wil van de wetgever was om die uitzondering toe te passen voor familieleden van vreemdelingen met subsidiaire beschermingsstatus, die maar tot een verblijf van beperkte duur toegelaten zijn. Zij zouden gehuwd zijn voordat de echtgenoot naar België is gekomen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 23 mei 2013 waarmee het visum gezinshereniging geweigerd werd aan verzoekende partij.

Verzoekster beroept zich op de uitzondering voorzien in artikel 10bis, §2, alinea 5 van de Vreemdelingenwet. Echter, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, werd verzoekster om bijkomende documenten gevraagd, die nog niet werden overgemaakt. Er zijn namelijk tegenstrijdigheden tussen de tazkara en het paspoort van verzoekster en de toestemming voor een huwelijk als minderjarige ontbreekt. De huwelijksband is niet bewezen tussen verzoekster en de man die zij wenst te vervoegen, omdat er geen conforme huwelijksakte werd voorgelegd. Ook bestaan er twijfels over de authenticiteit van de geboorteaktes van de vrouw en kinderen.

Op 1 april 2013 werd op basis van die overwegingen een negatief advies gegeven door de ambassade in Islamabad.

Derhalve heeft verzoekster niet aangetoond dat zij beschouwd kan worden als gehuwd voordat de echtgenoot naar België is gekomen en dat zij onder het toepassingsgebied valt van artikel 10 bis, §2, alinea 5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij kent de motieven van de beslissing, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bij gevolg de schending

van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006r nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, kan gesteld worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." {R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van

die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

De beslissing werd afdoende gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. De beweringen van verzoekende partij kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Het eerste middel is niet ernstig."

2.3.1. De eerste verzoekende partij en haar kinderen houden voor dat zij familieleden zijn van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet in de zin van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij hen het visum gezinshereniging weigert hoofdzakelijk omdat de verzoekende partijen zich niet kunnen beroepen op artikel 10bis, § 2 van de vreemdelingenwet: de referentiepersoon, namelijk de tweede verzoekende partij die de subsidiaire bescherming geniet, bewijst niet of niet op afdoende wijze dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden en hij bewijst niet over behoorlijke huisvesting te beschikken. Het gegeven dat deze reden uitvoerig wordt onderzocht lijkt erop te wijzen dat de bestreden beslissing ervan uitgaat dat verzoekers de echtgenote en kinderen zijn van de tweede verzoekende partij waarvan de verwerende partij erkent dat deze de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg.

Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° (...);

2° (...);

3° (...);

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk

aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. (...)

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- (...);

5° (...);

6° (...);

7° (...).”

Artikel 10bis, § 2, van de vreemdelingenwet, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, luidt als volgt:

“Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen:

- dat de vreemdeling die vervoegd wordt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;

- dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2, van boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, in een in ministerraad overlegd besluit, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt; - dat zij zich niet bevinden in één van de in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° bepaalde gevallen, of niet lijden aan één van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.

De bepalingen van artikel 12bis, § 6, zijn eveneens van toepassing.”

De vraag rijst of de verzoekende partijen vrijgesteld zijn van het voorleggen van een bewijs dat de referentiepersoon over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet, dat op zijn beurt verwijst naar de stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet en van het voorleggen van een bewijs van behoorlijke huisvesting.

Artikel 10, § 2, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. (...).”

De verzoekende partijen zijn zoals reeds gesteld vreemdelingen zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet.

Het vijfde lid van artikel 10, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het tweede en het derde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4°, 5° en 7° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.”

Uit het vijfde lid van artikel 10, §2 van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de familieleden van een vreemdeling die geniet van de subsidiaire bescherming vrijgesteld zijn van de voorwaarde van het aanbrengen van een bewijs van toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen en van behoorlijke huisvesting, indien de bloed- en aanverwantschapsbanden reeds bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en indien de visumaanvraag werd ingediend in de loop van het jaar na de toekenning van de subsidiaire bescherming.

In casu lijkt dit het geval te zijn, gezien de eerste verzoekende partij reeds gehuwd was met de referentiepersoon, tevens tweede verzoekende partij, en de kinderen reeds geboren waren voor de referentiepersoon het Rijk binnenkwam, en de visumaanvraag werd ingediend op 5 maart 2013, binnen het jaar na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op 27 juli 2012 en uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwantschap van de tweede verzoekende partij met de overige verzoekers in vraag wordt gesteld: wel integendeel, uit het onderzoek naar de inkomsten van de referentiepersoon blijkt dat de bestreden beslissing de verwantschap niet betwist, zo niet zou dergelijk onderzoek overbodig zijn. Op zijn minst is de bestreden beslissing op dat vlak dubbelzinnig. De zinsnede *“Overwegende dat de overige gevraagde documenten aan de Belgische diplomatieke post nog niet werden ontvangen (met name tegenstrijdigheden Tazkira en paspoort van mevrouw en toestemming huwelijk minderjarige)”* komt immers na de afwijzing van de aanvraag omdat niet voldaan is aan de voorwaarde van de toereikende bestaansmiddelen, wat blijkt uit de bewoording *“Gelet op het voorgaande”*.

2.3.2. De verwerende partij meent in haar nota dat de verzoekende partijen zich niet kunnen beroepen op artikel 10, §2, vijfde lid van de vreemdelingenwet omdat *“Echter, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, werd verzoekster om bijkomende documenten gevraagd, die nog niet werden overgemaakt. Er zijn namelijk tegenstrijdigheden tussen de tazkara en het paspoort van verzoekster en de toestemming voor een huwelijk als minderjarige ontbreekt. De huwelijksband is niet bewezen tussen verzoekster en de man die zij wenst te vervoegen, omdat er geen conforme huwelijksakte werd voorgelegd. Ook bestaan er twijfels over de authenticiteit van de geboorteaktes van de vrouw en kinderen. Op 1 april 2013 werd op basis van die overwegingen een negatief advies gegeven door de ambassade in Islamabad. Derhalve heeft verzoekster niet aangetoond dat zij beschouwd kan worden als gehuwd voordat de echtgenoot naar België is gekomen en dat zij onder het toepassingsgebied valt van artikel 10 bis, §2, alinea 5 van de Vreemdelingenwet.”*

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing het volgende:

“Overwegende dat de overige gevraagde documenten aan de Belgische diplomatieke post nog niet werden ontvangen (met name tegenstrijdigheden Tazkira en paspoort van mevrouw en toestemming huwelijk minderjarige).”

Dit motief lijkt enkel te wijzen op het ontbreken van documenten en lijkt geen determinerend motief te zijn. In elk geval volstaat dit motief niet om de bestreden beslissing te schragen. Nergens staat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeld dat het huwelijk tussen eerste verzoekende partij en tweede verzoekende partij in vraag wordt gesteld.

Hetgeen de verwerende partij thans aanvoert in haar nota is een a posteriori motivering van haar beslissing, gelet op de motieven van de bestreden beslissing. Minstens is de motivering van de bestreden beslissing dubbelzinnig. Immers stelt de bestreden beslissing met betrekking tot de referentiepersoon, namelijk de tweede verzoekende partij, in de bestreden beslissing expliciet: *“betrokkene is dus reeds zelf ten laste van de Staat en kan bijgevolg niet voorkomen dat zijn familieleden, in case echtgenote en 3 kinderen, ten laste zouden vallen van de openbare overheden (...)*”, waaruit geenszins twijfel blijkt aangaande het bestaan van een huwelijksband tussen de eerste en tweede verzoekende partij.

Ten overvloede wordt er op gewezen dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat deze documenten aan de verzoekende partijen werden gevraagd, doch blijkt dat de bedenking enkel op de interne documenten van de verwerende partij werd neergeschreven en daarnaast slechts is overgemaakt aan de Belgische ambassade.

2.3.3. Gelet op het voorgaande wordt de schending van artikel 10, meer bepaald van artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet en de motiveringsplicht aangetoond. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd. Aangezien de gegrondheid van dit onderdeel van het eerste middel aanleiding geeft tot de ruimste vernietiging, dienen de overige onderdelen van de middelen niet te worden onderzocht.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 juni 2013 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN